

SUD BOSNE I HERCEGOVINE

СУД БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ

Sud BiH / Суд БиХ
Krivično odjeljenje I Apelaciono odjeljenje / Кривично одjeljenje I Апелационо одjeljenje
Odsjek za sudsku upravu / Одсјек за судску управу
X - KŽ/06/223 82
7 (Str./Стр.) 10,25
10-04-2007

Broj: X-KŽ-06/223
Sarajevo, 30.03.2007. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE !

Sud Bosne i Hercegovine, Odjel II za organizovani kriminal, privredni kriminal i korupciju, u vijeću Apelacionog odjeljenja sastavljenom od sudija: Miletić Azre, kao predsjednika vijeća, Vukoje Dragomira i Ilić Venceslava, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika Marenčić Željke, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Čović Husmira, zbog krivičnog djela Krijumčarenje osoba iz člana 189. stav 3. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH) u vezi sa članom 26. istog zakona, odlučujući o žalbama Tužilaštva Bosne i Hercegovine i optuženog Čović Husmira izjavljene po njegovom braniocu Mušić Huseinu, advokatu iz Prijedora, izjavljenim protiv presude ovog suda broj: X-K-06/223 od 01.12.2006. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 30.03.2007. godine, donio je

P R E S U D U

Odbijaju se kao neosnovane žalbe Tužilaštva Bosne i Hercegovine i optuženog Čović Husmira izjavljena putem njegovog branioca i potvrđuje presuda ovog suda broj: X-K-06/223 od 01.12.2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom oglašen je krivim Husmir Čović, zbog krivičnog djela Krijumčarenje osoba iz člana 189. stav 3. KZ BiH u vezi sa članom 26. istog zakona i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci, na osnovu člana 188. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKP BiH) oslobođen je od obaveze da nadoknadi troškove krivičnog postupka; na osnovu člana 284. tačka c) ZKP BiH oslobođen je od optužbe da bi počinio krivično djelo Udruživanje radi činjenja krivičnih djela iz člana 249. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ BiH.

Protiv te presude u zakonskom roku su izjavili žalbe Tužilaštvo BiH (u daljem tekstu: tužilac) i optuženi putem svog branioca.

Tužilac presudu pobija zbog povrede krivičnog zakona u smislu člana 298. stav 1. tačka a) ZKP BiH, zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja u smislu člana 299. stav 1. ZKP BiH i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da Apelaciono vijeće uvaži žalbu i

preinači prvostepenu presudu u oslobađajućem dijelu tako što će optuženog oglasiti krivim za krivično djelo iz člana 249. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ BiH, a potom da mu za isto utvrdi kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci i da uzimajući kao već utvrđenu kaznu zatvora iz osuđujućeg dijela presude u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci za krivično djelo iz člana 189. stav 3. KZ BiH u vezi sa članom 26. istog zakona, te da optuženom uz primjenu člana 53. KZ BiH izrekne jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine.

Branilac optuženog prvostepenu presudu napada zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji sa prijedlogom da Apelaciono vijeće žalbu uvaži na način što će ukinuti prvostepenu presudu i optuženog osloboditi od optužbe.

Pismeni odgovori na žalbe nisu podneseni.

Apelaciono vijeće je u smislu člana 304. ZKP BiH održalo javnu sjednicu na kojoj su bili prisutni tužilac, optuženi Husmir Čović u pratnji svog branioca advokata Mušić Huseina. Tom prilikom su stranke i branilac ostali kod žalbenih navoda i prijedloga, s tim što je branilac optuženog naveo da za slučaj ako vijeće njegovu žalbu ne uvaži prema optuženom izrekne blažu krivičnopravnu sankciju.

Ovo vijeće je u nejavnom dijelu sjednice ispitalo pobijanju presudu u granicama žalbenih razloga kako je to propisano u članu 306. ZKP BiH, pa je presudilo kao u izreci iz slijedećih razloga:

Po nalaženju Apelacionog vijeća vezano za osuđujući dio presude, prvostepeni je sud na osnovu rezultata izvedenih dokaza na glavnom pretresu i na njima utvrđenih činjenica na koje se poziva u obrazloženju presude na pouzdan način utvrdio da je optuženi Čović Husmir dana 22.10.2005. godine u namjeri pribavljanja protivpravne imovinske koristi zajedno sa Čović Fadilom u mjestu Gata, opština Cazin, preuzeo četiri osobe, državljane Republike Albanije u pokušaju njihovog prebacivanja iz BiH u Republiku Hrvatsku pmv marke „Mazda“ 626, reg. oznake 990-K-242 kojim vozilom je upravljao Fadil, da su tom prilikom u vršenju ovih radnji bili otkriveni od strane ovlaštenih lica Policijske stanice Cazin, Kličić Enesa i Kapić Mehmeda, a zatim da je optuženi Husmir u namjeri da izbjegne potjeru naredio Fadilu da vozi što većom brzinom zbog čega je vozilo zbog neprilagođene brzine sletilo sa kolovoza zajedno sa svim osobama u vozilu čime su dovedeni u opasnost njihova sigurnost i njihovi životi. Izbjegavajući dalju potjeru optuženi je sa Fadilom pobjegao sa lica mjesta pri čemu su ostavili strane državljane.

Pravilno je prvostepeni sud našao da se u opisanim radnjama optuženog Husmira Čovića stiču sva zakonska obilježja krivičnog djela Krijumčarenje osoba iz člana 189. stav 3. u vezi sa članom 26. KZ BiH, za koje ga je ispravno oglasio krivim.

Stoga, po mišljenju Apelacionog vijeća, nisu osnovani žalbeni prigovori optuženog izjavljeni po njegovom braniocu da je prvostepeni sud u ovom predmetu pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje i da je na njega pogrešno primjenio krivični zakon.

Naime, ni za ovu žalbu nisu sporne činjenice koje strukturirano pobijana presuda u svojoj izreci izuzev učešća optuženog u opisanom događaju. Tako žalba navodi da niti jedan od četiri albanska državljanina prilikom prepoznavanja nije identifikovao optuženog kao lice koje ih je kritične prilike preuzelo na lokalitetu Gat pored nekog potočića, a što je vidljivo iz zapisnika o prepoznavanju; svjedok Vilić Edis, je izjavio da nije prepoznao osobu koja je protrčala kraj njega i koja je bila tamne puti; optuženog nije prepoznao svjedok Škrgić Munir jer je bio okrenut licem od njega i razgovarao je na telefon; takođe, vezano za svjedočenje policajaca, žalba navodi da isti nisu govorili istinu jer optuženog nisu nikada ispitivali niti su ga poznavali. Žalba uz ovo, uspostavlja tvrdnju da se optuženi Čović Fadil branio na način što je svu krivicu pokušao prebaciti na Čović Husmira. Tome u prilog žalba podastire tvrdnju da su njihove porodice u zavadi još iz proteklog rata. Takođe, navodi se u žalbi, da Fadilova odbrana na to i ne liči već više na zastrašivanjem iznuđeno priznanje, da nije logično da Husmir naređuje Fadilu tokom vožnje, iako je Fadil stariji i snažniji od Husmira, da za razliku od Husmira, Fadil ima vozilo, te ispada da je Husmir kriv što je vozilo sletilo sa ceste i ugrozio živote putnika iako je vozilom Fadil upravljao. Iz navedenih razloga, po žalbi je na defektan način utvrđeno činjenično stanje kakvim ga nalazi prvostepeni sud. Osim toga, žalba branioca upozorava da nije bilo mjesta primjeni člana 273. stav 2. ZKP BiH i da se čita zapisnik u međuvremenu umrlog Čović Fadila, koji uslijed svoje smrti nije bio u prilici da objasni ili pobije svoj iskaz, niti da ga odbrana unakrsno ispita, pa se po žalbi radi o nezakonitom dokazu na kojem se nije mogla zasnivati pobijana presuda a što je dovelo i do bitnih povreda odredaba krivičnog postupka.

Po nalaženju ovog vijeća, naprijed istaknuto rezonovanje žalbe je pogrešno a samim tim i tvrdnja da je prvostepena presuda zasnovana na nezakonitom dokazu. Naime, kada je sud prvog stepena iskaz Čović Fadila kojeg je dao na zapisnik JDG Velika Kladuša dana 01.12.2005. godine, uvrstio kao dokaz i pročitao na glavnom pretresu u smislu odredbe iz člana 273. ZKP BiH, koja odredba predstavlja izuzetak od neposrednog sprovođenja dokaza, jer je u konkretnom slučaju ispunjen uslov iz stava 2. istog člana obzirom da je Čović Fadil u međuvremenu umro - ne vidi se u čemu bi to prvostepeni sud povrijedio zakon. Tim prije, što se iz sadržaja zapisnika na nesumnjiv način dá vidjeti da je sada preminuli Fadil saslušan nakon što je na osnovu člana 78. stav 2. ZKP BiH pravilno poučen o svim procesnim pravima, da je na kraju svoje izjave naveo kako nema primjedbi na rad službenika DGS-a. Uz ovo, sud prvog stepena je na okolnost uzimanja izjave od Čović Fadila saslušao svjedoke Raković Rejhana i Družanović Ekrema, koji su potvrdili da su prilikom uzimanja izjave od osumnjičenog Fadila u službenim prostorijama DGS Velika Kladuša prisustvovali Zeljko Mladenko i zapisničarka Smajić Fikreta, da je Fadil izjavu dao dobrovoljno, a na primjedbu branioca kako je Fadil navodno izjavio da su ga istražitelji zastrašivali i prema njemu prevarno postupali, svjedok Družanović je bio izričit u izjavi da to nije tačno. Na istu okolnost branilac se pozvao na javnoj sjednici vijeća tvrdeći kako je Fadil na ročištu za izjašnjenje o krivnji pred sudijom za prethodno saslušanje ovog suda, izjavio da mu je od strane službenih lica bilo priječeno. Radi provjere ove tvrdnje vijeće je saslušalo tonski zapis sa ročišta od 29.06.2006. godine kada se uvjerilo da se Čović Fadil tom prilikom izjašnjavao da mu je priječeno od strane oca od Husmira i njega samog a ne od strane službenih lica. Prema tome, kako je prilikom uzimanja izjave od strane osumnjičenog Fadila postupljeno u skladu sa odredbom iz člana 219. ZKP BiH kojom odredbom se daje ovlaštenje službenim licima da mogu prikupljati potrebne izjave od osoba, da su tom prilikom ovlaštene službene osobe postupale u skladu sa članom 78. istog zakona, odnosno u skladu sa članom 86. ZKP BiH, prvostepeni sud je pravilno postupio

kada je zapisnik o prikupljenoj izjavi od strane osumnjičenog Čović Fadila upotrebio kao dokaz u krivičnom postupku. Stoga su ostale bezuspješne žalbene tvrdnje da se radi o nezakonitom dokazu na kojem se nije mogla zasnovati presuda.

Svjesna značaja iskaza Čović Fadila, žalba branioca je ovom iskazu pokušala oduzeti vrijednost zakonitog dokaza, u okviru ovog prethodnog, istina, veoma važnog pitanja koje se odnosi na zakonitost dokaza iz odredbe člana 10. ZKP BiH, i koje pitanje je, kako se to pokazalo, uspješno riješila prvostepena presuda. Osim ovog, validnost ovog dokaza je žalba, gledano sa druge strane, pokušala osporiti uspostavljanjem teze da je Čović Fadil svoju odgovornost želio prebaciti na optuženog Husmira. Međutim, ovakva žalbena teza ne nalazi potrebnu argumentaciju u sadržaju ostalih dokaza koji imaju značaj kontrolnih i pomoćnih dokaza, i koji su poslužili sudu prvog stepena da sagledavajući njihovu međusobnu povezanost i saglasnost izvede nepobitan zaključak o dokazanosti optužbe u dijelu koji prima prvostepena presuda u svom činjeničnom utvrđenju.

Naime, činjenični opis izreke presude u njenom osuđujućem dijelu je suštinski strukturisan upravo iskazom Čović Fadila, ali ne samo njim, već i saglasnim svjedočenjem policajaca Kličić Enesa i Kapić Mehmeda, koji su vršili potjeru za optuženim Husmirom i Fadilom koji se date prilike nalazio za upravljačem vozila „Mazda“. Naime, navedeni policajci saslušani kao svjedoci su određeni u tvrdnji da su kao suvozači u Fadilovom vozilu prepoznali optuženog Husmira, a takođe i prilikom njegovog trčanja pored kuće Škrgić Munira. Zaista se iz žalbe ne vidi niti jedan razlog zašto bi policajci lažno teretili optuženog, kako to s pravom navodi prvostepena presuda.

Škrgić Munir, saslušan kao svjedok je u svojoj izjavi naveo da mu je lice koje je trčalo sa mobitelom i tom prilikom razgovaralo ličilo na Husmira, ali da ga nije mogao u potpunosti vidjeti zbog njegovog položaja lica. Ako se ima u vidu Škrgićevo svjedočenje po kojem je policajac uporno pozivao osobu koja je ispred njega trčala da stane, da je ta osoba držala mobitel sa desne strane i govorila da bježi jer ga policija prati, da je svjedok Škrgić prethodno precizno opisao vozilo koje je velikom brzinom prošlo pored njegovog dvorišta, čak navodi da je isto bilo „miš“ boje, da je u tome zapazio da vozilo na prednjoj strani nije imalo registarsku tablicu a na zadnjoj jeste, što su policajci i Fadil Čović saglasno njemu takođe izjavili, - onda je jasno da je svjedok Škrgić imao očuvanu percepciju i u pogledu identiteta optuženog, makar ga dotle znao samo iz viđenja. Izvjesnu distanciranost u njegovom iskazu datom na glavnom pretresu kad je riječ o identitetu optuženog ne treba pripisati njegovoj nesigurnosti koliko psihološkom aspektu davanja iskaza u sudnici u kojoj je prisutan optuženi. Uostalom, ocjeni dokazne snage iskaza Fadila Čovića iznijetom na stranici 7. razloga prvostepene presude, ovo vijeće nema šta dodati, jer je i po mišljenju ovog vijeća Fadil Čović na detaljan i uvjerljiv način opisao kako ga je optuženi Husmir kontaktirao mobilnim telefonom predloživši mu da ga odveze svojim automobilom po albanske državljanke, na što je Fadil pristao, nakon čega je isti naveo kako ga je Husmir čekao na dogovorenom mjestu, da su potom krenuli prema mjestu gdje su se nalazili Albanci, da su vidjeli policiju koja je kontrolisala neki kombi blizu benzinske pumpe, da mu je Husmir rekao da okrene glavu na drugu stranu i stavi ruku na lice da ih policija ne bi prepoznala, da su nakon 15-tak minuta stigli u Gat, da je Husmir po izlasku iz auta otišao i doveo četvoro Albanaca koji su sjeli pozadi a Husmir do njega, da mu je ovaj rekao da vozi što brže prema Tržačkim Raštelama, da je primjetio kako su se policajci u vozili „Niva“ dali za njima u potjeru, da je Husmiru predložio da stane, a ovaj da mu je psujući rekao da vozi

što brže, a to mu je govorio i po njegovom skretanju na makadamski put kada je vozio oko 100 km na sat, da su prilikom savlađivanja jednog zavoja sletili u jarak, da mu je Husmir po izlasku iz auta rekao da bježi, da se ne predaje policiji, niti da govori da su bili zajedno. Dakle, Čović Fadil kako u odnosu na ovaj odsjek događaja tako i u odnosu na ono što se kasnije zbilo, detaljno i u hronološkom slijedu rekonstruiše sam događaj onako kako se to objektivno i dogodilo. On tom prilikom u ničem ne dovodi u pitanje i svoje učešće u događaju, pa se samim tim postavlja pitanje zašto bi i u čemu to Fadil želio prebaciti odgovornost na optuženog Husmira. Ako svjedok Vilić nije prepoznao optuženog prilikom njegovog bjekstva, taj svjedok je vidio kako je to lice držalo u ruci mobilni telefon, a taj detalj potvrđuje svjedok Škrgić. Svjedok Vilić u statusu maloljetne osobe, uz ovo navodi, da mu je to lice koje je protrčalo kraj njega prijetilo da nikom ne smije reći kuda je pobjegao. Dakle, u svjedočenju navedenih svjedoka je suviše pojedinosti koje upućuju na tačnost kazivanja Fadila Čovića i koje se uklapaju u činjenični okvir događaja upravo onako kako ga Fadil interpretira, da bi sud posumnjao u cjelinu njegovog svjedočenja pa i u pogledu opisa radnji koje je optuženi realno i preduzeo.

Žalba takođe, nastoji da toj radnji preduzetoj od strane optuženog oduzme značaj obilježja sadržanog u kvalifikovanom obliku iz stava 3. člana 189. KZ BiH. Naime, ista tom prilikom tvrdi da su krivci za nastali saobraćajni udes policajci koji su svojim službenim vozilom pratili „Mazdu“, a ne optuženi. Jasno je da se na ovoj zamjeni teza ne može optuženi osloboditi krivičnopravne odgovornosti obzirom da je vozač Fadil, već kada je vidio da su od policije praćeni, trebao vozilo zaustaviti, a što nije učinio, jer mu to, slijedom njegovog svjedočenja, nije dozvolio optuženi, koji ga je uz to, svojim naredbama u nekoliko navrata požurivao da vozi brže. To je na kraju učinilo da bezobzirnomo vožnjom od 100 km/čas, očigledno neprilagođenim uslovima i stanju puta, punog pjeska, sa preopterećenim vozilom - da vozilo sleti sa kolovoza pri čemu su dovedeni u opasnost tijela i životi putnika - četvoro stranih državljana. Dakle, utvrđujući da su na opisani način dovedeni u opasnost život ili sigurnost osoba koje su bile predmet krijumčarenja, prvostepeni sud je pravilno u radnjama optuženog našao obilježja kvalifikovanog oblika krivičnog djela iz stava 1. citiranog člana, da se uz to, pokazalo nesumnjivim da su te kvalifikatorne okolnosti bile obuhvaćene njegovim umišljajem.

Sve ove važne elemente činjenične osnove, pravilno je i potpuno utvrdila pobijana presuda, pa joj se u tom dijelu uopšte ne može prigovoriti, a najmanje na način kako to čini žalba branioca.

Radi se, zapravo, o tvrdnjama koje ne mogu da nađu nikakvu podlogu u analizi sadržaja pobijane presude uzevši je u cjelini. Ta analiza pokazuje da u samoj izreci nema nikavih nejasnoća, da između izreke i obrazloženja, pa i pojedinih dijelova obrazloženja međusobno, kao i obrazloženja i stanja spisa nema nikakvog protivrječja, da pri tom, suprotno žalbenim tvrdnjama, nije povrijeđen ni metodološki pristup pri utvrđivanju i ispitivanju odlučnih činjenica predviđen odredbom člana 14. ZKP BiH (jednakost u postupanju) jer je pobijana presuda sa jednakom pažnjom detaljno ispitala kako činjenice koje terete optuženog, tako i one koje mu idu u korist, jer kako drukčije tumačiti činjenicu da je sud prvog stepena donio oslobađajuću presudu u odnosu na optuženog Husmira u dijelu koji se odnosi na počinjenje krivičnog djela iz člana 249. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ BiH.

Ispitavši odluku o kazni, a u vezi sa žalbenim navodima branioca optuženog, ovaj sud je mišljenja da je kazna zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci koju pobijana presuda izriče optuženom za učinjeno predmetno krivično djelo i po vrsti i po visini pravilno odmjerena. Pri tome su od strane suda prvog stepena cijenjene sve okolnosti koje su u smislu odredbe iz člana 48. KZ BiH relevantne za visinu kazne, među kojima od onih olakšavajućih, mladost optuženog kao počinioca djela, a od otežavajućih pokazanu upornost prilikom izvršenja djela. Ta upornost se manifestovala ne samo u činjenici po kojoj je optuženi Čović Fadilu naredio da ne zaustavlja vozilo na znak policije i da nastavi sa upravljanjem vozilom sa velikom brzinom, već i u činjenici što je nakon slijetanja vozila sa puta nastavio da bježi ispred policije, čak šta više da je svjedoku Vilić Esadu prijetio smrću ako kaže da je pobjegao, te Čović Fadilu da ne govori da je s njim bio. Optuženi je i nakon izvršenja djela zajedno sa svojim ocem prijetio Fadilu da izmijeni svoj iskaz kojeg je dao kod ovlaštenih službenih lica (zbog tih prijetnji Čović Fadil se obraćao i pripadnicima JDG Velika Kladuša u svrhu njegove zaštite). To su sve okolnosti koje i po ocjeni ovog vijeća opravdavaju ovu visinu kazne, te pojašnjavaju zašto prvostepeni sud nije koristio zakonsku mogućnost za ublažavanje kazne obzirom da je djelo ostalo u pokušaju. Upravo ovom vrstom i visinom kazne moći će se ostvariti opšta i posebna svrha kažnjavanja propisana u članu 39. KZ BiH. Suprotno tvrđenje žalbe je samim tim neprihvatljivo.

Prema tome, nisu osnovani žalbeni prigovori branioca optuženog upućeni činjeničnoj i pravnoj osnovi pobijane presude, pa je stoga valjalo žalbu optuženog izjavljenu po njegovom braniocu odbiti i prvostepenu presudu potvrditi.

U pogledu oslobađajućeg dijela prvostepene presude, kojim je sud optuženog Čović Husmira oslobodio optužbe za krivično djelo udruživanje radi činjenja krivičnih djela iz člana 249. stav 2. KZ BiH, u vezi stava 1. KZ BiH, žalbu je pravovremeno izjavio tužilac.

U obrazloženju žalbe, tužilac navodi da je sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, obzirom da je van svake razumne sumnje utvrđeno da su krijumčarene osobe prešle put od Albanije preko teritorije Crne Gore i teritorija BiH, sve do Kladuše, u cilju ilegalnog prelaska u republiku Hrvatsku, a sve to u organizaciji međusobno povezanih osoba koje su izvršavale preuzetu obavezu prebacivanja do tačno određenog mjesta, u mjestu Gata, ostavile ih na tom mjestu i pozvala osobu koja će ih na to mjestu preuzeti, a ta osoba je zasigurno bio optuženi Čović Husmir.

Ispitujući ovaj žalbeni razlog, za razliku od stava iznesenog u žalbi, ovo vijeće smatra da je prvostepeni sud izveo pravilan zaključak o nepostojanju dokaza da je optuženi Čović Husmir počinio krivično djelo iz člana 249. stav 2. u vezi stava 1. KZ BiH.

Naime, kao bitan element za postojanje bića navedenog krivičnog djela, neophodno je da optuženi bude pripadnik grupe ljudi ili udruženja od najmanje tri ili više osoba, koja je organizovana u cilju učinjenja krivičnih djela propisanih zakonom Bosne i Hercegovine.

U dokaznom postupku nije izveden niti jedan dokaz koji bi sa sigurnošću potvrdio postojanje organizovane grupe ljudi, u smislu kako se to traži navedenom zakonskom odredbom, odnosno uvidom u sve provedene dokaze sud zaista nije ni mogao utvrditi kako brojnost, a tako ni identitet lica koja bi eventualno mogla sačinjavati takvu grupu ljudi ili udruženje, a još manje da nije spontano nastala već da je formirana radi neposrednog počinjenja krivičnog djela. Sem toga, nije proveden niti jedan dokaz koji bi van svake

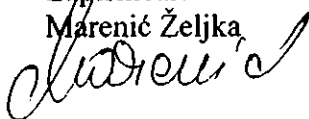
razumne sumnje potvrdio da je optuženi Čović Husmir svjesno i voljno postao pripadnik organizacije, čiji su mu kriminalni ciljevi bili poznati.

Navodi koje tužilac iznosi u žalbi, u pogledu dolaska krijumčarenih osoba od Albanije do mjesta Gata u BiH i koliko je osoba moglo ili moralo učestvovati u njihovom transportu, po mišljenju ovo vijeća su na nivou špekulacija i pretpostavki, jer nema navođenja niti jednog konkretnog lica koje bi, osim Čović Husmira i Čović Fadila, učestvovalo u prebacivanju krijumčarenih osoba, a sigurno je da sud ne može svoju odluku zasnovati na pretpostavkama koje imaju izvjestan stepen vjerovatnoće, ali ni pojedinačno ni u svojoj sveobuhvatnosti van razumne sumnje ne dokazuju postojanje svih elemenata bića predmetnog krivičnog djela.

Stim u vezi, valjalo je odbiti prigovore tužioca u pogledu pravilnosti i potpunosti utvrđenog činjeničnog stanja, pa se stoga ne mogu prihvatiti ni prigovori koji se odnose na pogrešnu primjenu Krivičnog zakona, obzirom da je prvostepeni sud pravilnom ocjenom izvedenih dokaza pravilno i primijenio krivični zakon.

Sa svega izloženog, valjalo je izjavljene žalbe tužioca i optuženog Husmira Čovića izjavljenu putem njegovog branioca, odbiti kao neosnovane i potvrditi presudu suda prvog stepena na osnovu odredbe iz člana 313. ZKP BiH.

Zapisničar:
Marenić Željka

Prednik vijeća:
sudija,

Miletić